

prometa s sistemom plačevanja visokih kazni udeležencev je Kangler nameraval speljati v dogovoru s tajkunom Šešokom, ki je kot poslovnež znan po svoji brezobzirnosti in preračunljivosti. Občina si je leta 2010 zamislila projekt nadgradnje in avtomatizacije cestnega prometa v obliki javno zasebnega partnerstva. Javni razpis je zasebne investitorje vabil k vlaganju finančnih sredstev za obnovo semaforjev, prometne komunikacijske opreme in vzpostavitev centra za vodenje prometa. Celotni postopek javnega naročanja in konkurenčnega dialoga je bil vseskozi skrbno načrtovan in voden s strani Franca Kanglerja in prirejen, da je izvedbo projekta dobila Šešokova firma ISKRA SISTEMI. Razpisna komisija, ki jo je nadzoroval Kangler je najprej diskvalificirala Šešokovo konkurenco, javnosti pa je bilo zamolčano dejstvo, da gre v partnerstvu pravzaprav za izgradnjo prekrškovnega sistema, ki bi s t.i. detekcijo rdečih luči Šešoku zagotavljala dolgoročno izredno visoke dobičke. Občina je razpis oddala z goljufivimi nameni do konkurence in zlasti do davkoplačevalcev, saj je bil prvotni projekt iz leta 2010 zasnovan zgolj kot posodobitev in nadgradnja že obstoječega sistema, na novo predložen projekt in pogodba med občino in ISKRO SISTEMI iz januarja 2012, pa sta vsebovala za uporabnike krivičen prekrškovni sistem, ki je bil naravnán izključno na dobičkonosnost zasebnega partnerja. Cena projekta je tako iz slabih 7 milijonov narasla na šokantnih 35 milijonov EUR. Po uporabi krajanov proti načrtovanemu izkoriščevalskemu odiranju je moral Kangler odstopiti kot župan, enako hudo kot odstop od občinskih jasel pa ga je bolelo dejstvo, da mu Šešok ni hotel izplačati obljubljenih provizij. Kanglerjev naslednik Fištravec je pogodbo z ISKRA SISTEMI namreč razveljavil, vendar ne brez škode za občino. Pogodba je bila napisana v celoti Šešoku v prid, odškodnina, ki jo mora Maribor plačati Šešoku pa znaša vrtočlavih 8 milijonov EUR.

3. Vzpenjača. Pohorska vzpenjača se je nenadoma porušila med poletnim remontom leta 2009 in ena izmed nedokazanih teorij je, da je bila namerno porušena, da bi se državo prisililo za denar za postavitev nove gondole za potrebe univerziade. Dokazano pa je, da je Franc Kangler projekt sforsiral v obliki javno zasebnega partnerstva oziroma s podelitvijo koncesije Dragu Rataju. Rataj, eden izmed padlih mariborskih tajkunov je za gradnjo žičnice v imenu ŠC Pohorje, ki ga je povsem obvladoval, nagraabil skoraj 30 milijonov EUR finančnih sredstev, čeprav gre le za stebre in žičnično napravo s pogonom, ki se jo da odmontirati in odpeljati s tremi večjimi tovornjaki. Po mnenju strokovnjakov naj bi naprava dejansko stala cca. 8 milijonov EUR, Rataj pa je projekt predimenzioniral, dnevno spreminjal, opustil gradnjo vmesne postaje in v okviru projekta, ki je dejansko projekt mariborske občine, za svojo firmo zgradil nove poslovne prostore. Franc Kangler je brez zakonsko zapovedanega javnega razpisa gradnjo vzpenjače zaupal Rataju, čeprav se je podjetje ŠC Pohorje utapljaló v izgubah, banke pa so odobrile nove kredite zgolj zaradi poročta občine, da bo v primeru stečaja družbe krila vse neporavnane obveznosti. Poleg znatnih bančnih kreditov v višini